

Obsah

Nedostatek velitelů	2
Daniel znovu V jámě lvové.....	2
Xcamp 2013	3
Křesťan a politik s odvahou	5
Útoky na autoritu Božího slova v oblasti rodiny a manželství	8
Luther o homosexualitě	12
Mráz (nebo kouř?) přichází z Bruselu.....	12
Oslavy Bible kralické a věrnost Písmu	13
Rozhovor s Danielem Chlebkem o práci s mládeží	15
Představení nového vedoucího odboru mládeže	17
V Africe jako doma	17
Dva týdny v Kongo	19
Impuls week v Nýdku	20
Misie v Ostravě-Porubě.....	21
Pohřebákem pro zpěvník.....	22
Vzpomínky na mého dědečka Leopolda Cyroné.....	23
Aktuality ze světa	24
Literární hlídka	25
Proč Biblické školení pracovníků?	25
Aktuality z KS	26
Rodina jako exegetický problém?	26

Nedostatek velitelů

„Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše. Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí.“ (2 Tm 2,3-4)

Co znamená, že jsme ty a já vojáky Ježíše Krista? Vícekrát jsem totiž slyšel: „Hlavně vy, mladí, musíte bojovat - na klubech, ve škole, získávat mladé pro Ježíše.“ To je povzbuzující, ale od koho by se měl mladý voják naučit bojovat, když vidí o generaci starší vojáky, které záležitosti obyčejného života pohltily natolik, že na boj úplně zapoměli? Takový mladý voják potřebuje vzor. Má ten nejlepší příklad - Ježíše Krista, který formuje jeho myšlení a jednání, ale stále zůstává potřeba starších velitelů, kteří mu ukážou jak zacházet se zbraní, jak obléct cele zbroj a jak se stavět proti nepříteli.

A takových velitelů je opravdu nedostatek. Velitelů, kteří by si cenili osoby vrchního velitele Ježíše Krista natolik, že všechno ostatní ve srovnání s ním odepíšíou jako ztrátu. Velitelů, kteří nezapoměli, že jsou stále v boji, na návštěvě, v lékárně, u holiče, ale i na dovolené. Velitelů, kteří stojí věrně v nejdůležitější službě - hledání Boží tváře.

„Ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin. Toto je Hospodinův boj.“ (1 S 17, 47) „Nebojte se ani se nelekajte té ohromné přesily. Ten boj není váš, ale Boží.“ (2 Pa 20,15)

Král David a později i král Jošafat se přesvědčili o tom, že boj není jejich, ale Hospodinův. To nás naplňuje velkou odvahou zůstávat v boji navzdory všem našim slabostem a omezením.

Možná bys chtěl takto bojovat, toužíš

být dobrým příkladem mladým vojákům, ale připadáš si ve své generaci sám. Najdi si jednoho nebo dva podobně smýšlející a utvořte bojovou jednotku. Bojujte za věci Božího království na této zemi. Možná tě Bůh povede k jednomu, ke dvěma mladým vojákům, kterým bys měl věnovat svůj čas a své modlitby, zajímat se o jejich potřeby a zápasy. Pokud o takových mladých vojácích nevíš, modli se konkrétně a jsem přesvědčen, že Bůh na tento druh modlitby odpovídá téměř vždycky.

Bůh hledá velitele, Bůh hledá tebe.

Lukáš Sztefek

Daniel znovu v jámě lvové

Evangelizační týden Xcamp 2013 je za námi, ale věřím, že poselství o velikém Bohu Daniele v nás zůstává a přináší jistotu toho, že Bůh v Ježíši Kristu skrze Ducha svatého stále vstupuje do našich životních zápasů a koná svoje dílo v nás samotných, ale také ve společenství, do kterého patříme.

Co mě zaujalo? Bůh Daniele!

Kromě aktuálnosti výzev do dnešní doby mě zaujalo třeba právě to, že kniha Daniele neslouží v první řadě jako výkladní skříň samotného muže Božího, ale jako okno, skrze které ještě více vidíme Boha samotného, který jedná skrze situace a lidi a nic pro Něj není nemožné. Je vždy povzbudivé vidět krásné vzory víry, ale Daniel nás učí zaměřovat svůj život na Boha samotného a mezi řádky nám připomíná, že on sám by byl ničím, kdyby ne Bůh. Neměl by motivaci vyhrávat žádné zápasy,

kdyby neměl víru ve svrchovaného Boha.

Je lákavé mluvit o Danielovi více než o Bohu Daniele, protože se nám na první pohled představuje jako ideál člověka bez jediné chybičky. Zcela spravedlivý. Představte si, že píšete autobiografickou knihu o tom, jak jste prošli vaším životem. Napsali byste jen o svých silných stránkách a úspěších? Asi sotva. Vaše kniha by byla poseta vašimi neúspěchy, slabostmi a selháními. Kdybyste však psali knihu o Bohu, který se ve vašem životě prokázal jako mocný a slitovný Bůh, bylo by to tak trochu jiné psaní. Daniel psal svůj příběh s pohledem na velkého Boha, ač se sám necítil velkým člověkem. I když jeho život byl zcela jistě inspirativní, nebyl bezchybný. Daniel nám nedává nahlédnout do všech zákoutí svého života. Jedno však víme. Kdyby byl bez jediné vady, nepotřeboval by Boha. Ale on se na Pána Boha spoléhal jako nikdo jiný v jeho době a to je nejlepším důkazem toho, že Daniel byl hříšník. Jen hříšný člověk touží po Bohu a potřebuje Ho jako vyprahlá půda déšť. Ten, kdo si hraje na dokonalého, Boha nikdy nebude potřebovat.

Co mě zaujalo? Jazykové rozložení knihy!

Je velmi zajímavé. Kapitoly 1-2,4; 8,1-12,13 jsou napsány v hebrejštině (úvod a závěr knihy) a 2,4b-7,28 jsou v aramejštině. Je zvláštní, že první příběh o Danielovi a jeho příchodu do Babylóna a pak až prorocství v osmé kapitole je napsáno v hebrejštině, když víme, že kniha má logicky dvě části: 1.-6. kapitola - příběhy Danielovy a 7.-12. kapitola vidění Danielova. Je více než zajímavé, že jeden jazyk knihy se nezastaví s koncem příběhové části, ale ještě jednu ka-

pitolu vidění přibere a pak přepne zpět do hebrejštiny. To jsou věci zcela nevysvětlitelné a to nás přivádí k pokoře vůči biblickému textu. Bůh má se svým slovem svoje záměry, které nám jsou někdy zahaleny. Na nás není soudit biblický text podle našich úsudků, ale pokorit se před ním a radostně (ne naivně) věřit, že Pán Bůh své slovo dává, aby nám ukázal svoji velikost a často nepochopitelnost.

Co mě zaujalo? Kristův kříž!

Znovu hledím na kříž, kam jsi šel kvůli nám, jsem pokořen Tvou láskou, srdce zlomené mám. Znovu díky vzdávám, znovu Ti svůj život chci dát.

Touto písní jsme končili každé evangelizační shromáždění na letošním XcamPu. Kde je lepší místo setkat se Bohem než u Kristova kříže? Kdyby Daniel viděl Krista tak, jak ho vidíme my dnes, jsem si jist, že by byl u kříže první. Každý potřebuje Krista, protože v Něm je vtělena všechna plnost božství (Ko 2,9). A sklonit se před tímto Bohem přináší nové povstání nejen k životu na zemi, ale především pro život věčný. Jsem vděčný za každý modlitební námět, za každý rozhovor, ale především za to, že Boží slovo mohlo znít. Kéž v nás také rezonuje a koná své dílo k Boží slávě.

Jiří Chodura

XcamP 2013

Smilovice. Tato vesnice v podhůří Beskyd, která si obvykle žije svým poklidným životem, se jednou ročně mění na místo plné čilého ruchu. Důvodem je XcamP, tábor, nebo chcete-li festival

nejen pro mladé lidi. XcamP je určen všem, kteří touží prožít jeden skvělý týden v Boží blízkosti prostřednictvím seminářů, evangelizací, koncertů, atd. A letos tomu nebylo jinak. Od sobotního rána se do areálu campu sjížděli účastníci, registrovali se a stavěli stany, aby mohli být svědky této události v bezprostřední blízkosti.

Celý týden byl spojený hlavním tématem V jámě Ilové. Letošní evangelista pastor Jiří Chodura během evangelizací hovořil jednak o životě Daniele, ale hlavně o jeho (našem) Bohu. To však nebyly jediné chvíle určené pro zamýšlení se nad Božím slovem. K tomu sloužily i skupinky, kde bylo možné diskutovat o zásadních otázkách v užším kruhu, semináře, zaměřené na duchovní oblasti, ale i problémy běžného života, a v neposlední řadě i dopolední přednášky, kterými sloužil Dave Patty.

Nabídka večerního programu byla letos široká. Kromě hlavního stanu, kde jsme se mohli zúčastnit koncertů skupin October Light, BCC Worship a TGD, byla k dispozici i vedlejší scéna, kde vy-

stoupili například Noemi Bocek nebo Darce.

Středa se jako obvykle nesla ve sportovním duchu. Kdo se neúčastnil fotbalového ani volejbalového turnaje, si mohl vyzkoušet vodní fotbal, jízdu na koni či segway. K dalším možnostem využití volného času patřily workshopy. Na své si přišly tvůrčí osobnosti při psaní a realizaci scének, malbě a kresbě či výrobě módních doplňků. A ti, kdo mají kuráž a odvalu, se předvedli v tanečním workshopu či během superstar.

Na XcamPu se toho dalo prožít ještě mnohem více. Důležité je však vzdát díky Pánu, který celý tento týden naplnil svou přítomností a požehnáním. Děkujeme ti, drahý Otče, za tvou milost, kterou nás dennodenně naplňuješ. Chválíme tě za celý XcamP, který by bez tebe nemohl být. Děkujeme, že i na tomto místě otevíráš srdce lidí, kteří jsou ztraceni, a navracíš je zpět. Chvála ti navěky. Amen.

Alžběta Brzezinová

Křesťan a politik s odvahou

Rozhovor se senátorem Liborem Michálkem

Jste na XcamPu poprvé? Jak se Vám tady líbí?

Ve Smilovicích jsem poprvé, ale tento region je mi blízký. Jezdil jsem do Frýdlantu nad Ostravicí se skupinou křesťanů, která mimo jiné sloužila třeba v Třinci. Na XcamPu se mi líbí, velmi mě povzbudil dopolední program, slovo, chvály, modlitby.

Řekněte pár slov o svém sboru.

V Praze působím v International Christian Fellowship, což je sbor založený podle švýcarského modelu. V zahraničí funguje asi dvacet let, v Praze šest let. Je hodně zaměřen na mladé lidi, chvály se tam vedou v modernějším stylu. Líbí se mi, že je to prostředí hodně otevřené pro nevěřící. Schází se nás tam kolem stovky.

Křesťanem jste se stal v roce 1996. Můžete popsat, za jakých to bylo okolností, co tomu předcházelo?

Moje babička byla v adventistické církvi. Znal jsem proto od dětství některé biblické příběhy nebo zásady. Moje manželka se obrátila tři roky přede mnou v roce 1993. Přestože jsem věřil v existenci Boha, byly věci, v nichž jsem chtěl jednat podle své vůle. Touha po hledání práva a spravedlnosti u mě byla už před tím, než jsem se obrátil. Byla to ale taková ta lidská snaha, ve které jsem narážel. Několikrát jsem se zklamal v lidech, kterým jsem důvěřoval, a nakonec se ukázalo, že pracují pro druhou stranu. Na Fondu národního majetku to bylo hodně akutní, protože tam jsem byl v pozici makléře a musel

jsem dělat obchody na Burze cenných papírů. Pokud zde člověk nemá správné informace, může udělat chybná rozhodnutí. Postupně jsem čím dál intenzivněji zjišťoval, že bez nadpřirozené pomoci mě to tam semele. Pro mě bodem zlomu březen 1996, kdy jsem řekl: „Bože, chci Ti naslouchat“. První pro mě viditelný zázrak spočíval v tom, že skrze nejrůznější články v novinách, které normálně lidem nic neříkaly, mi Bůh před oči poskládal mozaiku toho, jak ty vazby fungují, kdo je kdo a díky tomu jsem se mohl na-dechnout k tomu prvnímu whistle-blo-werskému počínu v květnu 1996.

Do povědomí veřejnosti se dostal kvůli kauze na Státním fondu životního prostředí v roce 2010. Bylo pro Vás těžké vyjít s tím na veřejnost?

Bylo to velmi těžké. Byla to nejobtížnější životní či profesní situace, jakou jsem procházel. Chtěl jsem v té situaci jednat, co možná nejlépe. Hodně to bylo o volbě taktiky. Jedna věc je něco vědět a jiná je předat to policii tak, aby to druhý den nezametla pod koberec. Jak se ten tlak na mě stupňoval, cítil jsem se, jako bych se přibližoval k magnetu, který mě od sebe odpuzuje. Čím blíže jsem byl, tím bylo těžší stát proti tomu tlaku. Díky Bohu jsem ale v nejrůznějších věcech dostal nadpřirozenou radu nebo pomoc. Například jednou ráno mi proběhl myslí obraz toho, že budu mít jednání s určitým advokátem. Z toho snu nebo spíše filmu, který mi to ráno proběhl hlavou, jsem věděl, jak mi bude ten advokát odpovídat a že jej mám nahrát. Hned ten den jsem zavola-l tomu advokátovi, měl zrovna čas, opravdu jsme se sešli, a ten rozhovor proběhl skoro přesně tak, jako ve „filmu“. Často jsem si připadal jako bych šel nějakou uličkou ohraničenou

z obou stran betonovým plotem a proti mně jel parní válec. Čím víc se blížil, tím bylo jasnější, že nastane okamžik konce, ale na poslední chvíli jako bych uviděl v té betonové zdi vrátka nebo nějaký výklenek, kde se mohu schovat. Parní válec přešel a já mohl postoupit uličkou dál.

Uvědomoval jste si na počátku, jaké to bude mít důsledky a k čemu to povede?

Ne. Vůbec ne. Kauza ohledně privatizace IPB v roce 1996 sice proběhla tiskem, ale hned se nad tím zavřela voda a nikdo to nekomentoval, nikdo to neřešil, nikdo to neprošetřoval. Až po čtyřech letech v roce 2000 se všichni probrali, když se v IPB zavedla nucená správa a když se zjistilo, jaké škody se tam nakumulovaly. Ale do té doby ticho po pěšině. Ve snu mě nenapadlo, že by kauza na SFŽP mohla způsobit takový humbuk, natož pád ministra a další věci.

Vícekrát jste se postavil proti svévolníkům a poukazoval na různé nekalosti. Máte nějaké doporučení pro ty, kteří se ocitnou v podobné situaci?

Těžko se hledá nějaký zobecňující recept. V mém případě to nebyla jen kauza na FNM, SFŽP, ale i kauzy na Komisi pro cenné papíry, v ČNB atd. V jistém smyslu to bylo vždy individuální, okolnosti byly různé. V první řadě by měl mít člověk nějakou elementární víru, že to ustojí, když se proti tomu postaví. Naštěstí jsem těmi situacemi pro-

cházel postupně a každá další byla složitější. Vůbec nevím, jak bych stejnou situaci řešil, kdybych se v ní ocitl v roce 2000. Díky tomu, že jsem měl zkušenost z Komise pro cenné papíry a věděl jsem, jak se zajišťují důkazy o komunikaci mezi obchodníky s cennými papíry a klienty, tak mi bylo jasné, že pokud policie nebo BIS odmítne monitorovat ty rozhovory, tak musím nějaký záznam pořídit sám. Nevěděl jsem však, jak ho pořídit, když v tom prostředí jsou zap-

senátor Libor Michálek

pnuty rušičky. Musel jsem proto kontaktovat určité lidi, kteří mi s tím poradili. V rámci hledání taktiky jsem věděl, že nemohu v plně parádě na počátku odhalit to, že nejsem na jejich straně. Bylo nutné na nějakou dobu vytvořit dojem, že nějaká spolupráce se mnou bude, ale až budou splněny určité podmínky. Získával jsem tím čas. Pro orgány činné v trestním řízení určitě nestačí pouhé tvrzení. To by mu-

selo být několik na sobě nezávislých svědeckých výpovědí, které by potvrzovaly danou skutečnost, aby se tím státní zastupitelství a soudy vážně zabývaly. Proto je dobré mít nějaký záznam v ruce. Může být také vhodné kontaktovat nějakou neziskovou organizaci, která se zabývá bojem s korupcí. Myslím, že je důležité být podrobněji seznámen s paletou cest, které se nabízí. Jste-li věřící člověk, můžete také očekávat nadpřirozenou pomoc a moudrost k výběru konkrétních kroků.

Co říkáte na současný trend boje s korupcí?

Je pravděpodobné, že v minulosti tady byla korupce ve stejné nebo větší míře, i když nebylo tolik viditelných kauz. Z tohoto pohledu je pozitivní, že se ty věci začaly otvírat. Je to jako s úklidem, otevřete šuplík, vytáhnete spisy, a najednou je na stole ještě větší nepořádek, než jak se jevil na počátku. Teď je důležité, aby orgány činné v trestním řízení měly moudrost zorientovat se v tom množství případů a nastavit priority vyšetřování tak, aby se zbytečně neutápěly v procesních úkonech a nespotřebovaly příliš mnoho energie na něco, co by nakonec vyznělo do ztracena. Mám zkušenost z ČNB, Komise pro cenné papíry, že pokud chce správný orgán někoho „chytit za rukáv“, není taktické chytat 10 zajíců najednou. Strategiečtější je vytipovat si několik neuralgických bodů, kde je důkazní pozice nejsilnější, a na ně udeřit. Pořád mám naději, že se podaří to klubko kmotrovsko-klientelistických vztahů rozmotat. Když to nepovede k trestnímu odsouzení, tak alespoň k nasvícení toho, jak ty věci fungují, aby se dala přijmout taková opatření, která by tomu do budoucna zamezila. Uvedu příklad. Před vstupem do SFŽP jsem netušil, že nekalé financování politických stran jde přes nějaké právní, konzultační, poradenské služby. Ta kauza to ukázala v plné parádě a umožnila mi teď jako senátorovi jít po účetnictví státních podniků se zaměřením na tento typ nákladů. Najednou je vidět, kde jsou extrémní náklady na určitý typ služeb. Není pak ani nutné jim korupci prokázat, stačí nějakým výdajovým limitem omezit jejich zdroj příjmů, aby neměli manévrovací prostor nebo jej měli podstatně menší.

Od podzimu 2012 jste senátorem. Proč nebo s jakou vizí jste šel do politiky?

Vnímám jsem to, že v politice je potřeba více poctivých, odpovědných lidí, kteří budou bránit veřejný zájem a upřednostňovat jej před zájmem osobním. A vnímám jsem také, že mám z předchozí praxe na finančním trhu určitě know-how, jak omezit prostor pro vyvádění peněz nejen ze státních podniků, odsávání peněz od klientů bank, pojišťoven apod. Přijal jsem, že je potřeba toto know-how přetavit do konkrétních návrhů změn zákonů.

Je to zatím krátká doba, ale daří se Vám postupně Vaše cíle naplňovat?

Postupně, to je to správné slovo. Neuralgických bodů mám v programu asi dvanáct. Zatím jsem předložil jeden konkrétní návrh kompletního zákona a asi sedm dílčích pozměňovacích návrhů. Z nich prošel jeden. Touto optikou se to může jevit jako nízká úspěšnost, ale ze svých předchozích působišť jsem se naučil, že někdy je důležité být v určité pozici třeba jen kvůli 10 procentům. Je na místě udělat třeba deset nebo dvacet pokusů a i kdyby vyšel jen jeden nebo dva, může to znamenat velký posun kupředu.

Co vnímáte jako největší potřebu ČR?

Pokud nedojde ke změně hodnot v rámci společnosti, bude tu stále existovat vysoká pravděpodobnost, že se do vysokých funkcí budou dostávat různí podvodníci. Jestliže většina politiků k výkonu funkce přistupuje jako k příležitosti udělat nějakou zakázku a vyvést někam peníze, pak se obávám, že to může vést k tomu, že podobně budou jednat i politici na úrovni krajských a obecních samospráv. Je potřeba, aby lidé přehodnotili své priority

a nepreferovali své osobní cíle, ale zamýšleli se opravdu nad tím, co je dobré a prospěšné pro ostatní. Tato změna priorit může z části začít tím, že si lidé na nějaké kauze uvědomí zručnost toho, kam až může dojít tolerance nekalostí. Jsem přesvědčen, že lidé upřímně hledající pravdu dříve nebo později dospějí k závěru, že bez víry se nepohnou dál. Pokud by byli třeba vystaveni riziku fyzické likvidace, tak bez vědomí toho, že je něco i mimo tento viditelný svět, nemusí najít sílu postavit se tomu tlaku.

Co Vám v poslední době udělalo radost?

Mám radost z toho, že je čím dál více lidí, kteří si uvědomují, že musí vykročit a začít něco dělat pro změnu. Konkrétně mám na mysli ty, kteří jsou zapojeni v iniciativě „Rekonstrukce státu“. Tato iniciativa spojila mnoho mladých lidí z neziskového sektoru. Na církevní půdě se příliš často nevidí, aby se spojilo dvacet denominací a v něčem táhlo za jeden provaz. Na poli neziskových organizací a boje proti korupci se něco takového podařilo v březnu letošního roku, kdy se takto spojili a vykročili do realizace projektu „Rekonstrukce státu“. Naplňuje mě to nadějí, že zde existuje skupina lidí, kteří pod tíhou negativních událostí nemají tendenci rezignovat, ale naopak se nastartovat a jít proti tomu s ještě větší vervou. Měl jsem opravdu radost, že něco takového vzniklo.

Ptal se Martin Tomala

Útoky na autoritu Božího slova v oblasti rodiny a manželství

přednáška z konference Bible pod palbou

Bůh ustanovil rodinu jako instituci pro dobro člověka.

Co nás učí zpráva o stvoření člověka a ustanovení manželství?

„I řekl Bůh: ‘Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby...’ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: ‘Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.’“ (Gn 1,26-28)

Pán Bůh učinil člověka na svůj obraz, proto člověk může svou totožnost a své poslání najít jedině v Bohu. Naopak v odvrácení se od Boha ztrácí pevný základ svého bytí.

Pán Bůh stvořil jednoho muže a jednu ženu. Statistika narozených potvrzuje, že Pán Bůh nadále dbá o vyrovnaný poměr mužů a žen 1:1. Je zajímavé, že i po velkých válečných ztrátách mužské populace poměr žen a mužů se v další generaci opět vyrovnal. Tak tomu bylo i po druhé světové válce.

Pán Bůh požehnal jednomu muži a jedné ženě. Toto je základní a závazné ustanovení manželství. Poté, co Bůh vztahu manželů požehnal, dal jim příkaz k plození a množení. Sex není objevem Hollywoodu nebo sexuologů 20. století. Je to posvátný Boží dar lidem ještě před tím, než zhřešili. Sex patří do manželství jednoho muže a jedné ženy. Skrze intimní vztah se člověk může po-

dílet na přivádění na svět nových lidských bytostí. Je to posvátná záležitost, proto intimní vztah před manželstvím je smilstvím a mimo manželství cizoložstvím.

Uskutečnění výzvy k naplnění země lidmi jako „Božími obrazy“ zmařil hřích. Boží příkaz ovšem platí stále. Je to výzva k odpovědnému rodičovství, k výchově Bohem svěřených dětí a k evangelizační činnosti. Božím záměrem je naplnit zemi lidmi, kteří se stali v Ježíši Kristu novým stvořením (2 K 5,17) a svůj „originál“ vidí v Něm - ve svém Stvořiteli, Spasiteli a Posvětiteli.

Pán Bůh manželství také zabezpečil vším potřebným a dal mu poslání. Zajistil mu obživu a svěřil mu vládu nade vším živým. Toto ovšem neznamená drancování, ale rozumné hospodaření ve prospěch všeho tvorstva (Ř 8,19).

Bůh chrání rodinu

Jak Pán Bůh označuje vzájemný vztah muže a ženy? Odpověď znovu najdeme na prvních stránkách Písma.

„I řekl Hospodin Bůh: ‘Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou’... A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. ...Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ (Gn 2,18.22.24).

Pán Ježíš v rozhovoru s farizeji, kteří ho pokoušeli, na to navazuje a říká: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku ‘muže a ženu učinil je?’ A řekl: ‘Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou tí dva jedno tělo’; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj! ... Pravím vám, kdo propustí svou manželku z jiného důvodu než pro smilstvo a vezme si jinou, cizoloží“ (Mt 19,4-9).

Manželství bylo tedy ustanoveno pro láskyplné a nikým nerušené společenství a vzájemnou pomoc. Je to intimní společenství jednoho muže a jedné ženy.

Pán Bůh důsledně chrání rodinu také ve svých dalších ustanoveních. V Desateru Božích přikázání jmenovitě ve třech: „*Cti otce svého i matku svou... Nesesmilníš... Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního...*“ (Ex 20,12.14.17). Tato přikázání však stojí na prvním z nich: „*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh... nebudeš mít jiného boha mimo mne*“ (Ex 20,2-3). Když ovšem člověk neuctívá pravého Boha a zpochybňuje jeho slovo, pak „*Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu...*“ (Ř 1,18-32). Apoštol Pavel toto píše v souvislosti s praktikovaným sexuálním soužitím osob stejného pohlaví.

Také Pán Ježíš ve svém kázání vysoce oceňuje rodinu. Varuje před cizoložstvím (Mt 5,27-30) a rozvodem (5,31-33). Používá „rodinný slovník“, když mluví o dědictví (5,5), Božích synech (5,9), světle pro všechny v domě (5,15), bratru (5,22-24; 7,3), synu (7,9), staviteli domu (7,24-27), o Otci v nebesích se zmiňuje 16x (5,16.48; 6,1.4.6/2x/.8.9.14.15.18/2x/.26.32; 7,11.21) a učí nás se modlit k Němu *Otče náš* (6,9-13). Ustanoviteli rodiny, Pánu Bohu, velice záleží na její důstojnosti a funkčnosti.

Respekt vůči Božímu slovu staví rodinu na pevný základ

Otázka úpadku rodiny v kulturách s křesťanským zázemím je otázkou vztahu k Božímu slovu. Chápeme-li biblický pohled na etiku jako jeden ze zají-

mavých, ale časově podmíněných názorů v pestré mozaice ismů nebo náboženství, pak rodina ztrácí svůj nejbezpečnější základ, kterým je stvořitelské Boží slovo. Krize rodiny je otázkou krize vztahu k Božímu slovu.

Je-li zpochybněna neomylnost a nadčasová platnost Písma svatého, dochází k relativizaci generacemi ověřených hodnot. Na veřejnost se vyostavují zvrácené představy o nejvyšší z nich, kterou je láska. Církve, ze kterých vyprchá moc Božího slova, se stávají nástupišťem bojovníků za „alternativní“ rodinu. Aardweg podává důvody, proč se relativně hodně protestantských a katolických homosexuálů zajímá o teologii a proč se chtějí stát faráři nebo kněžími. Otupělá společnost pak jen přihlíží se sebevražednou lhostejností a vymírá.

Heterosexuální páry žijící na hromádce nestojí o sňatek, kdežto homosexuální páry bojují o zrovnoprávnění jejich vztahu s heterosexuálním manželstvím a právo na adopci dětí. Život nejslabších bývá současně vystavován největšímu legálnímu ohrožení, a to skrze potraty a v některých zemích i eutanazii.

Vnímání etických hodnot je v takovém zmatku, že zákonodárství v některých zemích nedovede definovat manželství. Kdo je tvoří? Muž a žena, nebo osoby stejného pohlaví?

V Písmu je to jasné. „*Boží řád pro partnerství není nikde jinde vyjádřen jasněji a jednodušeji než v Bibli v jejím prvopočátečním popisu vztahu muže a ženy: 'Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem'* (Gn 2,24). *Přilnout jeden k druhému zde v každém případě znamená vztah muže a ženy.*“²

Stvořitelský řád manželství jako zá-

klad rodiny má blahodárný vliv na výchovu dětí a tím i na zdravý rozvoj společnosti. Profesor Josef Švejcar (20. 5. 1897-30. 1. 1997) napsal: „*Od narození každé děvčátko již má zcela jiné sklony než chlapci... V této sféře citové tak jako v tělesné nemůže být žena v kterémkoli věku nahrazena mužem pro naprostou specifickou vlastností... Otec má v životě dítěte stejně velký vliv, který se zvětšuje během jeho zrání a převažuje stále více v období učení a získávání nových obratností životních.*“³

Zpochybnění Božího slova důvodem rozvratu rodiny

Ďábel však od samého počátku Boží slovo zpochybňuje. Porovnejme první slovo ďábla „*Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?... Nikoli, nepropadnete smrti...*“ (Gn 3,1-5) a jeho následky! A jak odlišné je první slovo Pána Boha (Gn 1,3), které nám zaznamenává Písmo svaté! To, co řekl Pán Bůh, bylo dobré a stalo se. To, co řekl ďábel, byla lež, skutečnost byla úplně jiná, tragická. Cílem jeho argumentace je vyvolat nedůvěru v Boží lásku a péči.⁴ Je zarážející, jak rychle a jak snadno se mu to daří!

Je téměř neuvěřitelné, že judští králové mohli trpět či dokonce zavádět chrámovou prostituci, a to jak heterosexuální, tak homosexuální. Již o vládě Šalamounova syna, Rechabeáma, který byl prvním judským králem, čteme: „*V zemi bylo také plno modlářského smilstva; páchali je podle všelijakých ohavností těch pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal*“ (1 Kr 14,24 - 14,25; mužští prostituté, Luther: Tempelhurer, BK: ohyzdní sodomáři apod.). Zakořeněný neřád se snažili vymýtít jeho vnuk Ása (1 Kr 15,12), pravnuke Jó-

šafat (1 Kr 22,47) a před pádem Judska ještě Jóšijáš (2 Kr 23,7). To však již bylo pozdě. Písmo svaté k tomu poznamenává: „*Nebyl mu (Jóšijáši) podoben žádný král před ním, který by se obrátil k Hospodinu celým srdcem a celou svou duší a celou svou silou a činil vše podle zákona Mojžíšova. A ani po něm nepovstal žádný jemu podobný. Avšak Hospodin neupustil od svého velikého planoucího hněvu, kterým vzplanul proti Judovi pro všechny urážky, jimiž ho urážel Menaše. Hospodin řekl: Odvrhnu od sebe Judu, jako jsem odvrhl Izraele...*“ (2 Kr 23,25-27). Jóšijáš padl v Megidu v bitvě s egyptským faraonem Néko, a krátce nato následovalo babylonské zajetí.

Znevážení Božího slova ničí vztah člověka s Bohem (Gn 3,9) a vzápětí vyvolává vážné důsledky v manželství (Gn 3,12), ve vztazích sourozenců (Kain a Ábel), ve vztazích mezi generacemi (Mal 3,23-24; Lk 1,16-17; 12,53) i celé společnosti (Gn 6,5-8). Statistické údaje o stavu dnešní euroatlantické kultury naznačují podobný trend.

Současná situace v církvích

Žel, mnohé církve tento vývoj ještě akcelerují. Velmi často slyšíme o pedofilii mezi vysokým klérem v církvi, která sice oficiálně vystupuje proti potratům, eutanazii i homosexualitě, ale v praxi to nezvládá. Ke cti jí alespoň budiž, že se za to stydí. Některé velké protestantské církve se naopak pro-homosexuální praxi neštítí prosazovat a exegeticky ospravedlňovat. Patří k nim Evangelická luterská církev Ameriky, skandinávská luterská církev a další. Opačný postoj zaujímají Etiopská luterská církev Mekame Jesu, Lotyšská LC a Litevská LC.

Větší část církví by v tomto pnutí při-

slovečně ráda „nakrmila vlka a zachránila kozu“, ale takový postoj je dlouhodobě neudržitelný. Můžeme to pozorovat ve vývoji oficiálních postojů některých evangelických církví v Německu. Známy evangelista Parzany na žádost biskupa Hubera kázal jednou měsíčně v letech 2006 až 2009 v berlínském chrámě Gedächtniskirche. Kvůli tomu, že praktikovanou homosexualitu označil ve shodě s Písmem svatým za hřích, berlínský superintendent Bertold Höcker mu tuto činnost zakázal.⁵ Také v saské církvi byl ze stejného důvodu suspendován vedoucí evangelizačního týmu, Lutz Scheufler. Vedoucí parlamentní frakce zelených v Bundestagu, Volker Beck, za to pochválil saskou luterskou církev, že je mnohem dál než Evropská unie.⁶ Taková pochvala ovšem není žádným vyznamenáním, ale varováním.

Jaké je východisko?

Slovo Boží nás volá k pokání a nápravě. Před prvním příchodem Ježíše Krista byl zaslíben Jan Křtitel, jehož úkolem bylo obrátit srdce synů k otcům a srdce otců k synům, aby země při příchodu Hospodina nebyla postižena klatbou (Mal 3,24; Lk 1,16-17). Pán Bůh nedovolí vytlačit svá zakládací ustanovení rodiny lidskými teoriemi. Očekáváme druhý příchod našeho Pána. Tím více je aktuální jeho výzva: „*Hle, přijdu brzo. Blaze tomu, kdo se drží proctví této knihy*“ (Zj 22,7).

¹ AARDWEG, Gerard J. M. van den. *Terapie homosexuality*. Z něm. orig. *Selbsttherapie von Homosexualität* přel. K. Blažková. B.m., Exodus - Hnutí Pro život, 2003, s. 65. ISBN 80-239-1403-0.

² CHRISTENSON, Larry. *The Christian Family*. Menneapolis, Bethany Fellowship, 1970, s. 19. ISBN 0-87123-114-X.

³ ŠVEJCAR, Josef. „Vývoj citových vztahů mezi matkou a dítětem a jeho význam.“ In: HIMALOVÁ, Jana. *Paměti profesora Švejcara*. Praha, Petrklíč, 1997, s. 156, 158. ISBN 80-85243-91-1.

⁴ COCHLOVIUS, Joachim. *Leben & Helfen. Ein Eheseminar*. Wuppertal und Zürich, R. Brockhaus Vrlg., 1989, s. 76. ISBN 3-417-12429-8.

⁵ ideaSpektrum, Nr. 10 / 6.3.2013, s. 8.

⁶ Tamtéž, s. 9.

Stanislav Piętak

Luther o homosexualitě

Luther se málokdy vyjadřoval o homosexuálním chování. Když však toto činil, jeho hodnocení bylo vždy negativní. Luther například ztotožňuje hřích sodomie s homosexualitou. V komentáři ke Gn 19,4-5 píše: „*Nerad pojednávám o této pasáži, protože německé uši zatím nebyly dotčeny a zamořeny touto obludnou nemravností. I když se stejně jako ostatní hříchy s nelibostí vplížily skrze bezbožné vojáky a oplzlé obchodníky, pořád většina lidí si neuvědomuje, co se odehrává potají. Kartuziánští mniši si zasluhují odsouzení, protože oni přinesli toto hrozné znečištění do Německa z italských klášterů.*“

Ve stejné části výkladu Genesis Luther mluví o „*ohavném chování sodomských jako o něčem výjimečném, protože se odchýlili od přirozených vášní a tužeb mužů po ženách, což bylo vštípeno Bohem do lidské přirozenosti, a zatoužili po věcech, které jsou proti přirozenosti. Odkud pochází tato zvrácenost? Bezpochyby od satana, který poté, co lidé opustili Boží bázeň, tak mocně potlačuje přirozenost, že odstraňuje přirozené touhy a podněcuje touhy, které jsou zcela v rozporu s přirozeností.*“

Lutherovo odmítání homosexuální aktivity není pouze otázkou estetické preference, ale spíše teologického úsudku, který vychází z reality, jak se Boží hněv zjevuje proti všeliké bezbožnosti, která odmítá uznat Boha jako Stvořitele a Pána, kterým je. Homosexualita je pro Luthera druhem modlářství, falešné zbožnosti, jak to vidíme v jeho výkladu listu Římanům.

John T. Pless,
Concordia Theological Seminary,
Fort Wayne

Mráz (nebo kouř?) přichází z Bruselu...

Minulý týden byl v Německu na jeden rok vězení odsouzen pětapadesátiletý luteránský kněz za to, že „podněcoval lid k nepokojům“.

Jeho provinění spočívalo v tom, že pravdu nazval pravdou, když evropskou propotratářskou politiku přirovnal k holocaustu. Tento muž si zaslouží mou úctu – zastal se bezbranných.

Jen pro upřesnění dodávám, že u nás, v zemi „mírumilovných Slovanů“, se za posledních padesát let potraty zabilo tolik dětí, kolik dnes žije lidí v Praze, středočeském a královehradeckém kraji. Naříkáme, že vymíráme. Skutečnost je taková, že vymíráme proto, že jsme sobečtí a kultu soběstřednosti a hojnosti obětujeme svou budoucnost – vlastní děti.

Rada Evropy má hlasovat o tom, že *jedinou v Evropě uznávanou teorií vzniku člověka bude darwinovská evoluční teorie. Ten, kdo bude hlásat teorii „mladé Země“ nebo „inteligentního designu“ se vystavuje postihu, neboť*

svými názory ohrožuje lidská práva a zastává nedemokratické názory...

Pokud se nepletu, tak slovo „demokratický“ ve své podstatě kdysi vyjadřovalo pouze a jen způsob či formu vládnutí ve starověkém Řecku. Dnes je toto slovo zhusta ztotožňováno se slovem „rovnostářský“. A díky tomuto, podle mě nepravdivému, rovnostářství, se dostáváme do paradoxní situace. Pokud snad prohlásím, že dávní předci mých žáků byli dobyt看em (tedy ve smyslu darwinovské teorie), vysloužím si pochvalu Evropské komise; zatímco když budu tvrdit, že původ mých žáků a jejich předků je vpravdě božským stvořitelským zázrakem, vysloužím si soudní proces, zákaz činnosti, možná vězení, případně i anihilaci. Nevěděl jsem, že pouhým svým názorem jsem „nedemokratický“. Měl jsem vždy za to, že „nedemokratické“ je snad jen jednání, i když kdo ví – vždyť i Němci si kdysi demokraticky zvolili Hitlera a my komunisty.

A tak zcela otevřeně říkám, že budu nadále a rád riskovat svou reputaci a tvrdit, že jsme dílem Stvořitele, nikoli výsledkem náhody. Proč? Jednoduše proto, že když lidé věří tomu, že jejich předci byli dobytci, tak i oni se k sobě jako dobytci budou chovat, zatímco když budou přesvědčeni o tom, že jejich původ je božský, budou hledat tuto božskou jiskru v sobě i v druhých. Ať si tedy „potomci dobytku“ (rozuměj „dobytci“ v evolučním smyslu) v Bruselu odhlašují, co chtějí...

Na okraj dodávám, že výše zmíněné agenturní zprávy mě přesvědčují o jednom jediném: Evropané, mají krátkou historickou paměť, mají-li vůbec nějakou. A hrdost, čest, úctu, smysl pro spravedlnost a milosrdenství patrně už nemají žádné. Vše totiž nasvědčuje

tomu, že končí krátký mezičas svobody slova pro ty, kdo říkají pravdu. A protože je pravda nepříjemná, tolik bolí a navíc zavazuje k zodpovědnosti, je potřeba ji rázně zakázat. Nevím jak vy, ale já v Evropě už zase cítím kouř hranic čarodějnických procesů...

Petr Plaňanský

Oslavy Bible kralické a věnost Písmu

V programu oslav Bible kralické v sobotu 14.9.2013 v Kralicích je mezi jinými uveden církevní prezident Hessensko-nassauské církve a. v., Volker Jung z Darmstadtu. Je známo, že tato církev je tahounem v prosazování životních forem, které jsou v příkrém rozporu s Písmem svatým. Dává „požehnání“ párům stejného pohlaví, jejich soužití uznává za rovnocenné s manželstvím a tyto „sňatky“ zapisuje do církevních matrik. Uznává také službu farářů, kteří žijí v homosexuálním vztahu. Je smutné, že organizátoři, k nimž patří i naše církev, pozvali z Německa právě zastánce takové praxe, založené na svévolném výkladu Písma.

Co by na to řekli Kraličtí? V jejich překladu čteme o soužití párů stejného pohlaví: „Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. A podobně i mužské pohlaví opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádosti své jedni k druhým, mužské pohlaví s mužským pohlavím mrzkost pášíce, a spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.“ (Ř 1,26-27)

Stejně tak věrně překládají apoštolovo odsouzení tohoto hříchu na jiných místech: „*Zdaliž nevíte, že nespravedliví, dědicství království Božího nedosáhnou? Nemylte se, ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani měkčí, ani samcologičníci...* (1 K 6,9 a podobně 1 Tm 1,10).

V televizním pořadu „Horizonte“ (Frankfurt a.M.) redaktor německého časopisu Spiegel, Jan Fleischhauer, v rozhovoru s církevním prezidentem Volkerem Jungem ostře zkritizoval vedení Evangelické církve Německa (Evangelische Kirche Deutschland – EKD), že je nečinná vůči rozvodům. Církev by měla podle něj zřetelněji mluvit o hříchu, nebi a pekle, a ne splývat s tímto světem. Podléhání duchu doby udivuje o to více, když 98% mladých si přeje manželství a rodinu, ale církev se navzdory tomu ve svých dokumentech zabývá mnohem více partnerstvím stejného pohlaví.

V třinácti německých zemských církvích (včetně partnerské církve SCEAV v Braunschweigu) církevní právo dovozuje farářům „žehnat“ životním svazkům osob stejného pohlaví během veřejných bohoslužeb, v šesti německých zemských církvích pouze v rámci soukromé pastorace, čili bez přítomné veřejnosti v sakristii nebo kanceláři, a pouze jediná z dvaceti zemských církví EKD (Schaumburg-Lippe) párům stejného pohlaví k jejich soužití nežehná.

Jak daleko půjdou zsvětštělé církve s tímto světem? Manželství a rodina jsou v Evropě vystaveny brutálním snahám o znevážení a rozklad. Místy je tolerován incest, jinde zneužívání dětí v rámci rodiny. V Německu jsou veřejné domy pro zoofily, ve Finsku na to pamatuje občanský zákoník. V Holandsku

se pedofilové mohou oficiálně sdružovat. Většina členských zemí EU prosazuje odosobněnou, necitlivou sexuální výchovu, vstřícnou homosexuálům. Děti na prvním stupni základních škol jsou poučovány, jak se mohou vzrušovat a jak mají zacházet s antikoncepčními pomůckami. V rámci takové výchovy se uvažuje o použití pornografických filmů. Německým matkám za odeření této výchovy hrozí až čtyřicetidenní vězení a 1.000 EUR pokuty. A u nás?

Letos v Praze již potřetí demonstrovali svůj životní styl homosexuálové, lesbičky, transsexuálové aj. Poprvé se tam o svá práva hlásili dokonce i pedofilové. Na „bohoslužbách“ pro homosexuály v evangelickém kostele Martin ve zdi byly přítomny také děti. Kazatel, prof. Putna, tam samozřejmě homosexualitu nenazval hříchem, ze kterého je třeba činit pokání. Nikdo nebyl veden k tomu, aby v Boží moci zápasil s náklonností k tomuto i jiným hříchům, ale naopak aby v tomto stavu setrval. A přece přítomní se mohli seznámit i s jiným pohledem na tuto záležitost. Bratr Zbyszek Niemiec tam s dalšími třemi přáteli rozdál téměř všem *Výzvu učiněnou účastníkům „bohoslužby“, v rámci Prague Pride, dne 18.8.2013, ve které píše: „Východiskem z hříchu, kterým jsou homosexuální vztahy, je obrácení k Bohu jako Otci skrze Pána Ježíše Krista.“* Možná někdo by mu řekl, že lépe je do toho neštourat, ale pamatujme na varování z Osvětimi: „*Jediné, co zlo potřebuje, je to, aby slušní lidé proti němu nedělali nic.*“

Stanislav Piętak

Rozhovor s Danielem Chlebkem o práci s mládeží

Pracoval jsi jako vedoucí odboru mládeže 10 let. Co pociťuješ, když se ohlídeš za uplynulými léty této služby?

Pociťuji nesmírnou vděčnost vůči Pánu Bohu za každého mladého člověka, který poznal Krista nebo se k Němu přiblížil. Prožívám také vděčnost za všechny, kdo mě pozitivně ovlivnili, především pak za TIMM, díky kterému jsem ve službě nestál sám. Společně jsme procházeli různými úskalími této práce, společně jsme se modlili a přemýšleli, jak dál. Jedná se o Daniele Spratka, Jirku Choduru, Jasia Fojcika, Ingrid Kubiszovou, Bolka Tasku, Miriam Paszovou, Lukáše Sztefka, Martinu Szajterovou a Lukáše Kaletu. Díky těmto skvělým lidem se nesla zodpovědnost snáz, protože jsme nebyli jen TIMM, ale skutečný tým, který táhnul za jeden provaz a vzájemně se povzbuzoval. I tímto způsobem jim chci vyjádřit vděčnost a velké díky.

Pociťuji také nesmírnou vděčnost vůči všem mladým, kteří přidali ruku k dílu a vzali nějaký ten díl zodpovědnosti, ať už při práci s mládeží či práci misijní. Zde bych mohl vyjmenovat všechny vedoucí mládeží/dorostů či jiných služeb, všechny vedoucí v EC MISE (projekt MISE) jak i pracovníky a členy představenstva a další bratry a sestry. Jsem vděčný také vedení SCEAV a KS za jakýkoli projev důvěry a ochoty pomoci obzvláště při vzniku a rozvoji projektu MISE, dnes Evangelizačního centra M.I.S.E. Nechci ale na někoho zapomenout, proto si své pocity

nechám trochu i pro sebe. Při pohledu zpět pociťuji také nesmírnou vděčnost a obdiv vůči mé manželce Kristině, která trpělivě 10 let procházela se mnou všemi strastmi i radostmi ve službě, která mi trpělivě balila věci na nespočet stanování a pobytů a pak trpělivě na mě čekala i s dětmi, až přijedu domů. Když na ně myslím, tak mi přijde, že jsou to právě oni, komu bych měl teď věnovat více času a energie. Nakonec chci vyjádřit veřejně, že prožívám velkou vděčnost vůči Pánu Bohu za to, že mne provedl obdobím této služby. Nebylo všechno jednoduché, možná nebyla všechna rozhodnutí správná, určitě jsem také chyboval, za což se upřímně omlouvám všem, kterých se to týká či týkalo. Ne, že by mne to nermoutilo, ale věřím, že si Pán dokáže použít i naše slabosti k tomu, aby jeho království rostlo a Jeho jméno bylo vyvýšeno nad každé jiné jméno. Pokud se za těch deset let událo něco pozitivního v mládežnické práci, pak to nebyla lidská zásluha, ale Boží intervence do naší slabosti a bezmocnosti. Jemu buď čest a sláva!

Vnímáš jsi za dobu své služby nějaký posun v tom, jak mládež „funguje“ a jak je s ní třeba pracovat?

Když se ptáme na posun, je třeba zdůraznit, že s mládeží jsme nezačali pracovat my, ale jsme pouze navázali na desítky let práce s mládeží, kterou vedli Kristovi služebníci v dobách pro nás nepředstavitelně těžkých a riskantních, za což jsme jim velmi vděční. Nezačínali jsme od nuly, ale začali jsme pracovat s pokladem nám svěřeným, se vzácnou, určitým způsobem utvořenou nádobou. V době, ve které žijeme, vznikají nové tlaky. Jeden z tlaků, který zesílil, je nepřeborná spousta možností vzdělávání na různých školách v rů-

zných oborech, možnosti pracovního uplatnění, pracovního vyčerpání, podnikání atd. Tyto tlaky mohou často způsobit, že člověk má málo času a energie pro osobní čas s Bohem, pro rodinu, manželství a děti, pro službu ve sboru a svým bližním ve svém okolí, což má za následek vlažnost, pasivitu, rozvrácená manželství a emocionálně strádající děti, nezáměr o službu ve sboru či jakýkoliv život sboru atd. Tento tlak jsme začali pocítovat nejen my, ale už i naši předchůdci poté, co se otevřely brány demokracie. Je proto třeba stále klást obrovský důraz na živý vztah s Kristem, důležitost poznávání a úcty k Božímu slovu, vyučování na témata zdravého a vyváženého života křesťana.

Na druhé straně vnímám jednu oblast tlaku, která se razantně změnila a to je svoboda vyznání, svoboda hlásat Boží slovo, křesťanskou zvěst, vlastnit Bibli a veřejně ji používat, svobodně studovat na jakékoli vysoké škole. Takovou svobodu mladí před třiceti lety neměli. Právě naopak v této oblasti prožívali obrovský tlak, a proto se aktivita nejen mladých zaměřila zejména na vnitřní život mládeží/dorostů a sboru. Tím, jak se však doba po sametové revoluci změnila, bylo přirozené posílit oblast života mladých křesťanů navenek. V rámci této snahy začaly vznikat různé misijní a evangelizační kluby, misijní škola, sportovně evangelizační aktivity (3Dliga, fotbalové a volejbalové campy, Outdoor a jiné), v rámci kterých se aktivizovalo spoustu mladých lidí. Tito mladí lidé se nejenže učili žít navenek a sloužit druhým ve svém okolí, ale se také díky této službě přiblížili k Pánu Ježíši Kristu, a tak se více obrnili vůči prvnímu tlaku popsanému výše. V této oblasti je třeba pokračovat.

Jaké výzvy a jaká rizika vnímáš u současné mládeže v naší církvi?

Odpověď na tuto otázku by si zasloužila dlouhou studii a několikastránkový rozbor. Obecně a zkráceně by se dalo říci, že vnímám u současné mládeže v naší církvi podobné výzvy a rizika, kterým čelí mladí křesťané i v jiných církvích naší země, tj. podcenění každodenního živého vztahu s Kristem, podcenění významu a důležitosti Božího slova v životě křesťana, „sedý zákal“ při rozlišování dobra a zla v postojích a skutcích; podcenění zákeřnosti nástrah dnešního světa, které si vybírají svou krutou daň, mezi něž obzvláště patří: závislost na alkoholu, drogách, pornografii, smilství, bulimie, anorexie, gamblerství, počítačové hry a další virtuální nástrahy, nezdravá závislost na sociálních sítích atd.

Obrovskou výzvu vnímám také v tom, aby mladí lidé v naší církvi nepřestali kriticky přemýšlet a mít zvědavé otázky, aby se nespokojili s daným stavem věcí, ale usilovali o změnu k lepšímu. Přimlouvám se za to, aby mladí lidé vyrostli na statečné Boží muže a ženy, kteří půjdou a promění naše rodiny, sbory, církev, naši zemi.

Tvým nástupcem se stal Lukáš Sztefek, s nímž jsi několik let spolupracoval v úzkém vedení odboru mládeže - v tzv. TIMMu. Co mu do jeho služby přeješ?

Lukáše si velmi vážím a jsem vděčný Pánu, že ho povolal do naší církve i do služby s mládeží. Do jeho služby mu přeji hodně Božího požehnání, ať je služebníkem, který se nechává vést Kristem a který čerpá energii v Kristu, skládá naději v Něho, vznáší se jako orel, běží bez únavy a jde bez umdlení společně i se svou manželkou. „Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin,

Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Iz. 30, 28-31)

Ptal se Daniel Spratek

Představení nového vedoucího odboru mládeže

Lukáš Sztefek se narodil 19. 7. 1983. Na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity vystudoval magisterský obor „Vychovatelství s volnočasovým a resocializačním zaměřením“ a Univerzitu Mateja Bela v Banské Bystrici vystudoval bakalářský obor „Evangelikální teologie a misie“. V letech 2007-2009 působil jako lektor primární prevence na školách, od roku 2009 je plnoúvazkovým pracovníkem ve SCEAV. V současnosti působí jako diakon ve sboru v Těrlicku. Je dlouhodobým členem Od-

Lukáš Sztefek

boru mládeže a Programové sekce tábor XcamP. Dva roky je ženat s Markétou, roz. Folwarczovou. V roce 2013 se stal vedoucím Odboru mládeže KS a SCEAV. Svou vizi pro duchovní služby

s mladými lidmi shrnuje takto: „Sním o Kristem uchvácené a proměněné církvi skrze Bohem povolanou mladou generaci.“

V Africe jako doma

Zprávy z misijního projektu Srdce pro Afriku

V minulém čísle jsme Vás informovali o připravované misijní cestě do Demokratické republiky Kongo v rámci projektu Srdce pro Afriku. V tomto čísle Vám přinášíme čerstvé zprávy od Lukáše Kalety a Krystyny Sikorové, kteří v srpnu navštívili Středisko naděje v Bunii.

Říká se, že to, co člověk prožije v Africe, se nedá popsat slovy, každý to musí zažít na vlastní kůži. Něco na tom je. Přesto budu tak smělý a pokusím se napsat pár vět o tom, co jsem měl možnost vidět během misijní cesty do Demokratické republiky Kongo.

Projekt Srdce pro Afriku v rámci KS-SCh funguje už od roku 2008. Od jisté doby naši činnost směřujeme do DR Kongo. Skrze americkou křesťanskou misií Hope Centres for Children of Africa a výkonného ředitele této misie Glenna Morka jsme financovali filtry na vodu, oblečení, vybavení ošetřovny a jiné. Dospěli jsme k bodu, kdy nám už nestačily jenom informace, které nám předával Glenn, ale chtěli jsme všechno vidět na vlastní oči (respektive vlastním objektivem), abychom více pochopili a viděli potřeby tamních lidí.

S velkou modlitební i finanční podporou našeho sboru v Oldřichovicích a také KS-SCh jsme na konci letošních prázdnin navštívili Středisko naděje ve

Lukáš Kaleta

městě Bunie. Během 10 dní v Bunii jsme mohli být svědky opravdu velkého Božího díla. Středisko naděje je školou pro 1300 dětí, farmou, ošetrovnou a místem, kde mohou děti bez rodičů získat náhradní péči.

Během 10 dní jsme vybalovali věci, které dorazily v kontejneru, který odeslal Glenn z Minnesoty. Kontejner byl plný nejrůznějšího náradí, oblečení, bot a vybavení pro farmu. Naším hlavním úkolem bylo poskládat a dovézt na farmu sběrač na kukuřici. To se nám podařilo. Všechno probíhalo v rámci (afrických) možností podle plánu. Učili jsme je, jak se o sběrač starat, jak ho opravovat apod.

Kongo je opravdu velmi ovlivněné nedávnou občanskou válkou. Infrastruktura je velmi slabá, cesty jsou někdy obtížně sjízdné i traktorem. Když se vám něco pokazí, tak jediným místem, kde můžete něco sehnat, je místním trh. Trh znamená to, že je tam hromada starých a použitých šroubků, sem tam nějaké náradí, a když budete mít štěstí, tak možná najdete to, co hledáte. Nepíšu to proto, že bych si stěžoval, ale proto, že jsem byl udiven, co všechno jsou schopni v těchto podmínkách vy-

tvořit a jak si dovedou poradit.

Důležité opravdu je, si uvědomit, že tito lidé nikdy neviděli velké zemědělské stroje, nikdy neviděli, jak má vypadat velké kukuřičné pole. To všechno je třeba jim ukázat a naučit je. Měl jsem opravdu radost z toho, že je můžeme něčemu naučit a ukázat jim, co mají dělat, aby zvýšili zemědělské výnosy. Nechci si ale dělat iluze. Ne všechno jde tak lehce, jak to vypadá. Občas zapomenou hubit plevel v kukuřici nebo se jim něco nepodaří zasít. Uvědomil jsem si, že vytvořit funkční farmu, která by byla schopná nasytit 1300 dětí a v nejlepším případě ještě vydělávat, je opravdu služba a dlouhodobá práce. Proto si myslím, že je důležité v této službě pokračovat nejenom ve formě finanční podpory, ale také v osobním vedení a praktickou pomocí.

Cesta do Konga byla pro mně velkým povzbuzením. Mohl jsem potkat opravdu skvělé přátelé, kteří sice mluví jiným jazykem, přemýšlejí jinak, mají jinou barvu pleti, ale mají stejného Boha jako my.

Povzbuzením pro mně bylo taky vidět tým ze Spojených států, který je opravdu oddán této službě a jsou velkým Božím nástrojem.

V kontejneru bylo také 6 kolečkových

Abigail a její šicí stroj

křesel. Jedno křeslo bylo určeno pro mladou dívku Abigail, která nemá vyvinuté svaly na noze a pohybuje se rukama, na kterých má "obuté" boty. Kolečkové křeslo jsme jí během návštěv doručili. Ale není to totéž, jako když dáte invalidní vozík někomu u nás. Nerovnosti terénu ji dovolují používat křeslo v podstatě jenom na dvorku a doma. Proto jsme se jí zeptali, co by ještě chtěla, co by jí pomohlo. Bez váhání řekla, že by chtěla šicí stroj. Také jsme neváhali a další den jsme jí koupili šicí stroj. Slzy v očích, když dostala tento stroj, nebyly falšované. Díky tomuto daru, si bude moct sama vydělat na sebe a možná bude schopna se starat o dalšího sirotka ze střediska.

Touto cestou bych chtěl poděkovat všem, kteří si na nás v době naší cesty vzpomněli a modlili se za nás a také velmi děkujeme všem, kteří se rozhodli tuto misií podporovat finančně.

Lukáš Kaleta

Dva týdny v Demokratické Republice Kongo

Již delší dobu lidem z našeho oldřichovického sboru leží na srdci Demokratická republika Kongo. Je to země plná krásné nespoutané přírody a přírodního bohatství, ale také země sužovaná dlouholetou domácí válkou, patřící k nejchudším zemím světa. Právě na tomto místě jsme mohli strávit dva nezapomenutelné týdny.

Před pár lety jsme se mohli s projektem Srdce pro Afriku připojit ke službě americké misijní organizace Střediska naděje pro děti z Afriky vedené Glennem Morkem. Právě pod

vedením Glenna jsme se mohli s Lukášem Kaletou, dvěma bratry a sestrou z Minesoty a dvěma profesory z Keňské Daystar univerzity zapojit do práce Střediska naděje v Bunii

Krysia Sikorová na ošetřovně

(BCHC) v DR Kongo. Cílem naší cesty bylo blíže se seznámit s jeho fungováním. Bydleli jsme v domě vedoucích a zakladatelů střediska - FuraHy a Bisokeho, odkud jsme s týmem každé ráno vyráželi po neuvěřitelně zničených cestách do střediska.

V areálu BCHC je několik tříd tvořících školu a malá klinika - ošetřovna, kde je postaráno o zdraví žáků. Děti bývají často nemocné zejména na malárii, ale díky dobré péči personálu kliniky se rychle uzdravují. Kousek za městem je pak farma, kde pěstují kukuřici, kasavu, ananasy, sladké brambory a jiné plodiny určené pro děti i k dalšímu prodeji k zajištění chodu střediska.

Den před naším příjezdem dorazil do střediska kontejner naložený různými praktickými věcmi pro provoz centra. Pár dnů jsme strávili vykládáním a tříděním nákladu. Jeho součástí byly různé školní pomůcky, oblečení a zařízení pro provoz farmy. Zatímco my ženy jsme třídily oble-

čení určené k distribuci, muži smontovali zařízení pro sběr kukuřice, pro zavlažování půdy, orbu aj. a učili místní zemědělce tyto stroje používat. Pomocí míchačky pak připravili beton, ze kterého vyrobili filtry pro čištění vody. Afričané jsou opravdu akční, a tak jsme si při práci užili spoustu zpěvu a legrace.

Když bylo oblečení připravené k distribuci, přišli nás přivítat žáci a studenti s veselým programem. Škola má přes 1300 žáků a 700 z nich

Bisoke a Furaha - vedoucí Střediska naděje v Bunii

jsou sirotci, kteří ztratili své rodiče většinou během války. Právě pro tyto děti bylo středisko naděje založeno. Manželé Furaha a Bisoke se stávají

o všechny tyto děti a umísťují je do náhradních rodin. Rodiny jsou vedeny většinou vdovami, které jsou součástí projektu pro ženy. Vdovy díky miniúvěrům mohou začít s obchodováním, např. prodávají oblečení, které ušily, nebo plodiny, které vypěstovaly. Ženy jsou tak vedeny k soběstačnosti, miniúvěry mohou rychle splatit a postarat se o svou rodinu i sirotky, které přijaly.

Protože jsme přijeli v době prázdnin, neviděli jsme fungování celé školy, ale měli jsme možnost mluvit s několika studenty sirotky. Díky studiu si mohou v dospělosti najít práci a postarat se o sebe i o své rodiny. Na místní poměry je škola opravdu

dobře vybavená a mnozí studenti se učí velmi pilně. Po ukončení školy mohou někteří studenti pokračovat ve studiu na univerzitě nebo zůstávají a učí mladší děti na prvním stupni.

Těch pár dnů nám uteklo jako voda. Byl to opravdu milý a požehnaný čas. Myslím, že pobyt v DR Kongo změnil naše srdce a od místních sester a bratří jsme se mohli mnohému naučit. Přijali jsme mnohem více, než jsme mohli sami darovat.

Krystyna Sikorová

Impuls week v Nýdku

S přáteli a zároveň misionáři z Norska jsme se v tomto roce zúčastnili misijního týdne v Nýdku ve dnech 1.-7.7.2013. Cílem tohoto misijního týdne bylo navázat kamarádství s lidmi, kteří chodili nebo chodí na misijní klub, ale také pozývat nové, aby evangelium zakotvilo i v jejich srdcích. Celý týden byly organizovány odpolední i večerní akce, ať už diskusní večery s Nory, prezentace o Norsku, hry a soutěže pro všechny účastníky, ochutnávka produktů, které bychom v ČR nenašli

apod. Norové nám řekli více o své zemi, zajímavostech a tradicích a také se sdíleli se svědectvími, co prožívají s Ježíšem a proč do České Republiky přijeli. Svědectví během večera měla velký význam - lidé si mohli udělat obraz toho, co vlastně misie je a co Ježíš znamená v životě křesťana. I když se scházelo vesměs více dětí než mladých lidí, i přesto byl celý týden požehnaný. Věřím, že Bůh jednal svým Duchem v každém z nás a všichni jsme Ho mohli lépe poznat. Ve středu odpoledne přijal pozvání tým z Royal Rangers, ve čtvrtek proběhla celoměstská hra, později grilovačka a pak také fotbal pro kluky i holky. Chceme moc poděkovat každému, kdo se jakýmkoli způsobem zapojil do programu, všem, kteří jste se o akce modlili, a především ve svých modlitbách děkujeme Ježíši, který byl stále mezi námi.

Tuto službu - věnování se těmto lidem a investování do jejich životů - vnímám jako něco, co věřím, že bude mít dopad pro jejich budoucnost. Taky věřím, že Bůh má připravený následující krok nejen pro Nýdek, ale i pro všechny, kteří důvěřují jeho nepopsatelným cestám. Přeji všem, abychom společně ještě více okusili hloubku Jeho bohatství. „*Ta hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy, jak nepopsatelné jeho cesty!*“ (Řím. 11,33)

Katka Němcová

Misie v Ostravě-Porubě

Ostrava-Poruba je jedním z míst, kde EC M.I.S.E. ve spolupráci se SCEAV a KS vyslala misijní tým služebníků

s cílem působit na novém místě, a tím směřovat k založení sboru SCEAV. Mateřským sborem pro tuto službu se stal sbor v Třanovicích.

Tato služba již funguje jeden rok. Misijní tým měl příležitost organizovat několik evangelizačních týdnů, pravidelné kluby pro mladé, nabídnout výuku angličtiny s misionářem v prostorách domu dětí a mládeže, působit na školách, atd. Již v průběhu roku jsem se mohla účastnit některých z těchto setkání a poznat tak přátelské lidi, kteří neznali Pána Ježíše. Postupem času některé kamarádky poznávaly Pána Ježíše víc a víc, a tak vznikla velká potřeba jejich duchovního vedení. Jelikož tým v Ostravě-Porubě byl velmi malý, členové týmu se modlili o další služebníky. To byl důvod, proč jsem byla také oslovena a požádána o přestěhování se do Ostravy-Poruby. Tuto výzvu přijalo více lidí, a tak začalo delší období modliteb. I když myšlenka změny místa služby, kterou mám v Oldřichovicích na Tyrské velmi ráda, nebyla vůbec jednoduchá, přesto jsem vnímala, že je vhodná doba pro předání služby a změnu místa. Bylo pro mne velmi důležité vidět člověka, který mě ve službě na Tyrské zastoupí a také nějakou sestřičku, která v novém týmu v Ostravě začne sloužit také. Obě tyto prosby Pán Bůh vyslyšel, a tak jsem postupně na modlitbách získala ujištění v přestěhování se. Jsem velmi ráda, že současně v týmu Ostravy-Poruby bude sedm lidí, se kterými se chceme Pána Ježíše ptát a modlit se, jakým směrem chce službu v Ostravě-Porubě vést dál. Tímto děkujeme a prosíme o modlitby za tým, nevěřící lidi v Ostravě-Porubě, za duchovní růst těch, kteří poznávají Pána Ježíše, za Boží vedení a ochranu.

Svrchovanost a Boží záměry jsou pro

mne často učením se důvěry Pánu Ježíši a objevování, že „*tvaje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké!*“ (Ž 92,6)

Jola Kadlubcová

Pohřebákem pro zpěvník

aneb vzpomínky na to, jak vznikal před 30 lety

zpěvník Gloria

Před mnohými lety mi vyprávěl jeden bratr příběh, který prožil v době 2. světové války. Jako mladý člověk byl nasazen do bitvy o Stalingrad a když toto utrpení přežil, byl posléze poslán na pochod smrti. Vyprávěl, co všechno prožíval a jak strádal, ale jedním z velkých pilířů, které ho držely v té beznadějně situaci, byly křesťanské písně, které se naučil před válkou. Písně v životě křesťanů měly veliký význam v minulosti, mají i nyní a budou mít i v budoucnu.

Před 30. lety byl vytištěn zpěvník Gloria Deo. Vlastně to byly dva zpěvníky - jeden notový a druhý textový. U zrodu tohoto zpěvníku bylo mnoho těch, kteří ve větší nebo menší míře tomuto počínu pomohli. Při jeho přípravě nebyl pořízen ani jeden oficiální zápis, pouze individuální poznámky, které byly vedeny tak, aby nebyly v případě komplikací nalezeny. V 80. letech minulého století byl totiž oficiálně zákaz tisku a rozmnožování křesťanské literatury. Pouze ta literatura, která byla oficiálně povolena oddělením ministerstva kultury pro věci církevní, se mohla v tiskárnách tisknout. A o to se mohlo pokusit pouze vedení církve, ale to by byla další samostatná kapitola.

Už před vydáním tohoto zpěvníku vyšly různé zpěvníčky psané na psacím

stroji a rozmnožené přes kopírák. Posledním počinem před vydáním Glorie, byl ručně psaný zpěvník (text, noty i notová osnova), Nová píseň s 281 písněmi. Tento zpěvník napsala sestra Kristina Římanová a byl rozmnožen na tajném kopírovacím stroji u bratra Karla Walacha. Při přípravě zpěvníku Gloria, který si chceme připomenout, byla touha, aby noty byly napsané strojem a texty vytištěny v nejlepší možné kvalitě. Realizace obou těchto záměrů byla téměř nemožná, ale přesto Božím řízením a vedením došlo zázračně k jejich uskutečnění.

Není zde prostor popisovat všechny tyto kroky, proto jenom zkráceně. Na ručním psacím stroji se psaly texty, které napsal bratr Jan Cieslar. Tehdy neexistoval žádný počítač, kde se dá všechno opravit, upravit a uchovat. V případě chyby, pokud se to nedalo opravit zmizíkem, bylo nutné opisovat píseň nebo stránku znovu. Příprava takového díla byla velice náročná, zdlouhavá a komplikovaná. Naplňovala nás však radostí, že se dílo uskutečňuje a Bůh toto dílo dovede k úspěšnému konci.

Dopředu se vůbec nevědělo, jak budou probíhat další kroky. Myslím tím, kdo napíše noty, kdo napíše texty, jaká má být finální forma úpravy pro tisk, kdo to nakonec vytiskne a samozřejmě také zaplatí. Píšu to proto, že dnes mnohé tyto věci jsou samozřejmostí, a ani si to neuvědomujeme. Pán Bůh otevíral cesty, daroval sílu, ochranu a posílal do cesty lidi, kteří patřičné kroky udělali. Těch zázraků bylo mnoho, uvedu jeden.

Když byly předlohy textů připraveny, nevěděli jsme, kde texty vytiskneme. Všechny tisky v té době byly kontrolovány, evidovány, střeženy. Tuto práci

prováděli lidé se stranickým prověřením a v případě porušení zákona hrozilo nebezpečí sankcí a vězení. Literatura, která se k nám dostala ze západu, byla tištěna v zahraničí a tajně dopravována k nám. Tato varianta pro nás však nepřipadala v úvahu. Bratr Jan Kantor znal člověka, který jako stranický vedoucí a zároveň vedoucí jedné tiskárny, byl ochoten se tohoto úkolu ujmout. Nebyla napsána žádná smlouva, žádný zápis, všechno bylo domluveno osobně. Setkal jsem se s člověkem, kterého jsem nikdy předtím neviděl a se kterým jsem se později už nikdy nesetkal. On převzal zálohu a domluvili jsme se na dalších krocích.

Pro první volně vytištěné listy jsem měl přijít se dvěma kufry na sídliště v Ostravě. To sídliště bylo nově dostavěné, nebyly příjezdové cesty k jednotlivým panelákům, byla tam jenom hlína, jak na staveništi a nebyly označeny ulice. Měl jsem přijít ve večerních hodinách, aby to proběhlo nenápadně. Když jsem se po velkém hledání podle popisu dostal před daný panelák, zjistil jsem, že zvonky jsou bez popisu a nesvítlí žádné světlo před vchodem. Neměl jsem s sebou žádnou baterku a velmi dlouho jsem čekal, až někdo bude vstupovat do tohoto paneláku. Když nastala ta chvíle, složitě jsem vysvětloval, že se chci dostat dovnitř. Poté jsem našel jmenovky na dveřích a v 6. patře zazvonil na dveře daného člověka.

Těch návštěv a převozů bylo hodně a všechno probíhalo docela dobře. Když byla už polovina převezena, dostal jsem najednou zprostředkovaný telefonát, že během 2 dnů musím všechno odvézt, protože celá akce je ohrožena vyzrazením. Byla to opět složitá situace, protože toho nebylo málo a muselo se to udělat velice rychle, tajně a s velikým ri-

zikiem. A opět se našel jeden člověk – bratr Ludvík Nowok, který v noci, v zimě, bylo tehdy dost sněhu, svým pohřebním vozem dovezl materiály do bezpečí na určené místo různými bočními cestami, protože na hlavních silnicích hrozily kontroly policisty. Byl to jeden z mnohá zátraků i když dnes těžce pochopitelných.

Je to Boží milost, že tyto zpěvníky po mnoho let sloužily mnoha věřícím na cestě víry. Nechť je Bohu za to čest a sláva! „Zpívejte Hospodinu píseň novou...“

Karel Říman

Vzpomínky na mého dědečka Leopolda Cyroně

„Někteří lidé vstoupí do našeho života a rychle z něj zase odejdou. Někteří v něm nějakou dobu zůstanou a zanechají stopy v našich srdcích.“

Můj dědeček byl právě tím, kdo zanechal hluboké stopy v mém srdci, za což jsem Bohu moc vděčná...

I když odešel do nebe před 10-ti lety a některé vzpomínky na něj se již malinko rozplynuly, přesto zůstalo v mé paměti několik živých vzpomínek, které hluboce ovlivnily můj život.

Když jsem byla ještě dítětem, tak mě na dědečkovi nejvíce inspirovalo to, jaký měl vztah ke své nejoblíbenější knize – Bibli. Miloval ji, denně si z ní četl, dokonce si v ní psal poznámky a kreslil různé symboly. Jako dítě jsem rychle pochopila, že si můžu ve své Bibli kreslit i já. Vzala jsem si pastelky a nadšeně jsem začala číst Bibli a podtrhávat verše, které jsem tehdy považovala za důležité. I když jsem všemu nerozuměla, přesto jsem tímto způsobem poprvé přečetla svou Bibli. Vzhledem

k této vzpomínce jsem si dnes položila jednu otázku, zda můj vztah a láska k Božímu slovu je rovněž tak velká a dost silná na to, aby dokázala zažehnout touhu po Božím slově v srdcích mých synů...?

Celkově jsem dědečka vnímala jako optimistu... i přes přetrvávající zdravotní potíže, které si odnesl z války a různé životní těžkosti, byl radostným, zábavným a přátelským člověkem. Jako každému z nás se však i jemu nevyhnuly chvíle samoty a smutku. Tehdy bral do ruky jako král David svou „harfu“ (v jeho případě šlo o akordeon), hrál a chválil svého Pána.

Poldo Cyroň

I tato vzpomínka mě nutí k přemýšlení: Jakým způsobem já sama zvládám stres a napětí, čím naplnuji chvíle samoty ve svém životě? Je ten způsob správný a líbí se Bohu?

To poslední, co ještě na svého dědečka prozradím, je, že byl mužem s velkým srdcem! V jeho srdci bylo dostatek místa pro Boha, jeho rodinu, děti, mladé i starší lidi, nemocné, opuštěné, vdovy... Jeho obdarováním bylo sloužit druhým. Dělal to naplno, aniž by očekával pochopení a uznání lidí. Byl přitom sám sebou a ukazoval lidem na Krista stylem, který mu byl blízký. To mě povzbuzuje k tomu, abych i já byla věrná v tom, k čemu mě Pán povolává.

Kristina Chlebková

ČR. Synodní rada Českobratrské církve evangelické vydala dne 14. 5. 2013 prohlášení nazvané „Ochrana života a rodiny - usmrcení nenarozeného dítěte pilulkou“. V tomto prohlášení je mj. uvedeno: „*Jako křesťané chceme jednoznačně podporovat rodinu a napomáhat ke snižování počtu potratů. Nikoli však tím, že bychom zcela odmítali šetrnější metody potratu v zákonem indikovaných případech.*“ Zdá se, že pro morálně dezorientovanou ČCE začínají být po homosexuálních stycích přijatelné i potraty.

Svět. Lutersko-katolická komise pro jednotu vydala v červnu 2013 dokument nazvaný *Od konfliktu ke společenství*, v němž v souvislosti s blížícím se výročím počátku Lutherovy reformace shrnuje výsledky dosavadního evangelicko-katolického dialogu. Závěrem mj. vyzývá obě církve k usilování o viditelnou jednotu.

Srí Lanka. V zemi přibývá útoků buddhistů na křesťany. Asi 6% obyvatelstva země tvoří katolíci a 1% protestanté.

Slovensko. Evangelická církev a. v. přijala v červnu dokument „Vyhlásenie o manželstve a rodine“, v němž v několika bodech připomíná biblické učení o manželství a rodině. Připomíná, že „*pôvodcom manželstva je Boh a nie človek*“ a dodává, že „*manželstvo a rodina sú Božím zámerom pre svet a niet k nim alternatívy, na ktorej by spočívalo Božie zalúbenie a zaslúbenie požehnanía*“.

Vatikán. Dne 29. 6. 2013 byla dokončena encyklika *Lumen fidei* (Světlo víry), která je společným dílem papežů Benedikta XVI. a Františka.

Evropa. Konference evropských církví (CEC) přenese v nejbližších letech své sídlo ze Ženevy do Bruselu. Rozhodlo o tom valné shromáždění CEC, které se konalo počátkem července v Budapešti. Tamtéž byl novým předsedou CEC zvolen anglikánský biskup Christopher Hill. (CEC sdružuje 115 pravoslavných, protestantských, anglikánských a starokatolických církví ze všech států Evropy a 40 přidružených organizací; byla založena roku 1959.)

ČR. Na základě restitučního zákona podávají v současnosti církevní právnické osoby žádosti o vrácení části majetku. Státní pozemkový úřad eviduje žádosti o více než 16 000 pozemků.

USA. Do čela Evangelicko-luterské církve v Americe byla poprvé v historii zvolena žena. Předsedající biskupkou bude Elizabeth Eatonová, která ve funkci nahradí Marka Hansona. Manžel biskupky Eatonové je anglikánským knězem. (ELCA prožívá těžkou krizi poté, co ji kvůli schválení ordinace aktivních homosexuálů v r. 2009 opustily zástupy biblicky věřících členů.)

Bolívie. Společný pochod pro život uspořádali v Cochabambě bolívijsí katolíci a evangelikálové. Zúčastnilo se ho na 35 tisíc lidí, čímž se stal největším jihoamerickým pochodem pro život v dějinách. Účastníci pochodu protestovali proti plánům na dekriminální potratů.

Egypt. Nepokoje v Egyptě zasáhly citelně tamní křesťanské církve. Ničení kostelů, klášterů, křesťanských škol, domovů, obchodů a provozoven dosáhlo do té doby nevídaných rozměrů. Většina egyptských křesťanů náleží ke Koptské pravoslavné církvi.

Daniel Spratek

Literární hlídka

Nakladatelství *Warto* vydalo knihu Lidie Czyż *Mocniejsza niż śmierć*. Jedná se o román založený na skutečném životním příběhu mladého muže, s nímž společně se svým manželem vedla korespondenci. Popisuje Boží moc v těžkých životních situacích.

SCEAV vydala v červenci 2013 útlou brožurku Davida Glesnea *Homosexualita. Jaký postoj k ní mají křesťané zaujmout?* Konzervativní luterský pastor z USA v ní stručně a přehledně podává informace o tom, co říká o homosexualitě Starý a Nový Zákon, jaké jsou výsledky bádání o homosexualitě v oblasti genetiky, a učí, jak milovat osoby s homosexuální orientací a případně je doprovázet na cestě změny této orientace.

Ambassador International vydal studii Petra Hubbarda *Love Into Light. The Gospel, The Homosexual and The Church*. Kniha si klade za cíl pomoci církvím být ve vztahu k homosexuálům zároveň pravdivou a zároveň milující. Je zároveň pastorační pomůckou pro všechny, kdo slouží lidem zápasícím s homosexuální orientací.

Proč Biblické školení pracovníků?

Pozvání na BŠP 2014/2013

Něco málo z minulého ročníku BŠP:

V semestru 2012/2013 byly tématem našich setkání exegeze listu Římanům, otázky pastorační, luterské

pojetí svátostí, dotkli jsme se i apo-
logetiky, eklesiologie a aktuálních
výzev dnešní doby.

A biblické školení chce v období od
října 2013 do března 2014 na tyto
věci navazovat.

Chce nabídnout v bloku biblistiky
studium prvních kapitol knihy Gene-
sis a v druhém bloku se chceme
ještě více zabývat problémy a vý-
zvami, které nás svou naléhavostí
„pálí“. Bude to problematika biblic-
kého pohledu na proroctví, učení
a praxe mormonů, komunikace
v manželství, role muže a ženy. Podí-
váme se na osobnost Jana Amose
Komenského a Jana Karafiáta, vrá-
tíme se v jedné přednášce k eklesio-
logii a také se zaměříme na
pietistické hnutí u nás i ve světě.
Znovu se budeme věnovat našim lu-
terským kořenům a nově místu křes-
ťana v současné postmoderní
společnosti.

Jelikož měly přednášky Pavla Ha-
nese velký a pozitivní ohlas mezi po-
sluchači, zařadili jsme do programu
čtyři hodiny, které nám dovolí hlubší
pohled na knihu Genesis případně
na křesťanské chápání dějin.

Lze, stejně jako v minulých roční-
cích, absolvovat jednotlivé před-
nášky bez jakéhokoliv závazku. Ale je
tady možnost zúčastnit se tohoto
projektu jako student se závěrečným
testem a následným certifikátem po
zdárném ukončení „semestru“.

Heslem biblického školení pracov-
níků je vyznání:

Celoživotním biblickým vzdělává-
ním toužíme naplňovat reformační
odkaz o všeobecném kněžství všech
věřících v Ježíše Krista. Usilujeme
o duchovní i praktickou přípravu ná-
sledovníků Ježíše Krista ke kvalitní

službě v církvi i mimo ni.

Věříme, že semestr 2013/2014
tento cíl pomůže naplňovat.

Zbyšek Kaleta

Aktuality z KS

Vydavatelská činnost. Byla vydána
brožura *Bible a archeologie*, obsahující
přednášku Daniela Spratka, která za-
zněla na BŠP. Přináší základní infor-
mace o biblické archeologii, porovnání
archeologické věrohodnosti Bible
a Knihy Mormonovy a přehled význam-
nějších artefaktů.

Hlavní účet. KS má zřízen nový účet.
Jeho číslo je 260182314/0300. Dosa-
vadní účet č. 191704050/0300 bude
v dohledné době zrušen.

EC M.I.S.E. Křesťanské společenství
delegovalo do revizní komise
EC M.I.S.E. bratra Jiřího Rusze.

Rodina jako exegetický problém?

aneb: Co všechno se dá najít v Bibli (když se chce)?

Pomalými krůčky do pekel?

Německá evangelická církev (Evan-
gelische Kirche in Deutschland) vydala
před několika měsíci dokument, „ori-
entační pomůcka“, která nese slibný
název „Posilování rodiny jako spolehlí-
vého společenství“.

Kdo sleduje vývoj v evangelických cír-
kvích v západní Evropě, není překva-
pen, že jde v podstatě o další posun
v nahlížení na rodinu a potažmo akcep-
taci homosexuality v církvi. Každým

rokem je možno sledovat krůčky k odklonu od biblického pohledu na rodinu. V minulém období to bylo nařízení zemských církví, že na evangelických farách mohou být bez omezení homosexuální partneři pastorů a pastorek. Člověk by si mohl říct, že dál už ani nejde pokračovat. Ejhle chyba.

Tento nový dokument je zajímavý v tom, že se snaží odvolávat se na Bibli i na Luthera. Říká, že doba, kdy jsme jako církev vnímali rodinu jako svazek muž, žena a děti je dědictvím měšťácké kultury a tradice 18. století. Tento čas je pryč. Je čas na změnu postojů. Říká se, že výzvy naší doby jsou v tomto ohledu jiné a my bychom je měli akceptovat. Jelikož ani z Bible údajně nevyplývá, že tradiční model manželství je jedinou možností.

Je opravdu fascinující sledovat jak my lidé máme schopnost vidět to, co chceme vidět. I tam kde je biblicky jednoznačně řečeno NE, leckdo vidí ANO. Je mnoho, přemnoho míst v Bibli, kde je vidět jasné „ne“ homosexualitě, ale jsou lidé, kteří v tom vidí přitakání. A schovají se při obraně svých názorů za údajnou historickou podmíněnost biblických příkazů a norem. Takto lze zpochybnit absolutně všechno. Georgie Orwell ve svém románu s názvem „1984“, ve kterém popisuje fungování totalitní společnosti, mluví o schopnosti dvojího myšlení (doublethink). Je to schopnost zastávat souběžně dva zcela protichůdné a navzájem se vylučující názory. V našem případě je to nepochopitelná schopnost nazírat na sebe sama jako na biblicky a lutersky ukotvené a z druhé strany teorií i praxí vyjadřovat zcela nebiblické a neluterské názory.

Dovolím si příměr: Když je před křižovatkou značka „stop“, asi se nebudu

chovat, jak bych měl přednost v jízdě. A toto se děje: Bible říká STOP, ale mnozí to vykládají jako povel k nepřerušované jízdě. Bible jako norma všech norem je pro tyto lidi prakticky zcela nezávazná. Tato příručka (Orientierungshilfe) hlásá, že „nabízí teologickou orientaci“. V této souvislosti se jeví publikace kterou vydala naše SCEAV (*Homosexualita. Jaký postoj k ní mají křesťané zaujmout?*) jako jasné přihlášení se k Bibli a reformaci. Děkujeme.

Udivuje také fakt, že na tento dokument německé evangelické církve (pro zjednodušení je označován jako „rodinný papír evangelické církve“), reaguje v rozhovoru pro katolické rádio (www.domradio.de) kolínský světící římskokatolický biskup Dominikus Schwaderlapp. Článek je nadepsán „S velikou starostí a zklamáním“. Toto zklamání je znát z každé věty tohoto teologa. Říká: „Je to zlom v evangelické tradici a je to také zlom křesťanského a biblického pohledu na člověka a rodinu.“ Navíc vnímá tyto snahy jako veliký problém pro ekumenický dialog. A na konci rozhovoru je krásná věta: „Toto by Luther nikdy neuznal“.

Dalo by se doplnit, že znaje Lutherovy názory a také jeho prudkou povahu, tak by něco hodně zemitého řekl, něco hodně tvrdého napsal a možná by něco někam po pěti stech létech přibil. Ale lze opravdu pochybovat, zda by se i jemu podařilo najít způsob, jak zvrátit kurz, který nastavily západní evangelické církve.

Zbyšek Kaleta

Foto: Lukáš Kaleta

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společnosti Křesťanské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí, CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>